Súd:	Okresný súd Košice II
Spisová značka:	22C/62/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7210209826
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 01. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI:	ECLI:SK:OSKE2:2012:7210209826.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II, sudkyňou, JUDr. Slávkou Zborovjanovou, v právnej veci žalobkyne M. E., K. B. XX, C., právne zastúpená JUDr. T. P., advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova 20, Košice proti žalovanej M. - A., A.. A. P.. U.., K. X/A, K. - J. K., T.: XX XXX XXX, právne zastúpená spoločnosťou Q. J. J., A.. P.. U.., A. A. E. XX, XXX XX K. X, T.: XX XXX XXX, zastúpená konateľkou, Mgr. J. J., advokátkou, v konaní o ochranu osobnosti takto

r o z h o d o l :

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni 30.000,00 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a nahradiť trovy konania vo výške 966,00 eur za zaplatený súdny poplatok a na účet právnej zástupkyni žalobkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 1.225,94 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa podaním zo dňa 23.04.2010 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 30.000,00 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a nahradiť trovy konania a to všetko z dôvodu porušenia jej osobnostných práv, ktorých sa žalovaná dopustila v odvysielanom príspevku „5 žien a DPH" tvrdeniami o údajnej trestnej činnosti žalobkyne, čím zasiahla do jej práva na ochranu osobnosti vo sfére občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a súkromia.

Žalovaná sa k podanému žalobnému návrhu vyjadrila písomne, podaním zo dňa 12.7.2010, ktorom uviedla, že žalovaná dňa 26.1.2010 odvysielala príspevok s názvom „5 žien a DPH" v relácii Paľba. Podľa vyjadrenia redaktora, ktorý príspevok pripravoval a spracoval, p. C., všetky údaje, ktoré odzneli v príspevku sú pravdivé, vychádzajú z overeného a pravdivého, dôkazmi podloženého stavu veci v čase vysielania príspevku.

V celom odvysielanom príspevku neodznela presná identifikácia žalobkyne, z obsahu príspevku nie je zrejmé, kto má byť osobou, ktorej prislúcha nárok domáhať sa ochrany osobnostných práv.

Z odvysielaného príspevku nie je možné jasne, presvedčivo, bez akýchkoľvek pochybností určiť osobu aktívne legitimovanú.

V príspevku neodzneli informácie osobnostného charakteru, na základe ktorých by bolo možné fyzickú osobu jednoznačne a nezameniteľne identifikovať, nebolo zverejnené meno, priezvisko, podobizeň ani ďalšie údaje osobnej povahy.

Uplatnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch stanovuje nutnosť kumulatívneho plnenia podmienok:

1. zásah je neoprávnený,

2. zásah je objektívne spôsobilý vyvolať porušenie alebo ohrozenie osobnostných práv fyzickej osoby, žalobkyňu zaťažuje dôkazná povinnosť preukázať príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vzniknutou nemajetkovou ujmou, pričom žalobkyňa nepreukázala aká ujma jej bola reálne spôsobená,

3. morálna satisfakcia sa javí ako nedostačujúca,

4. dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere.

Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, vyjadrením žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu žalovanej, prehraním CD nosiča, výsluchom svedkov: L. E. - U., M. E., Ľ. I., V. C., pracovným posudkom žalobkyne, výpisom z internetovej stránky pod názvom Harabin versus spravodlivosť, čestným prehlásením I. C. a rozsudkom 1T/29/00 a uznesením NS SR č. 3To/1/2007 zo dňa 27.5.2009 a zistil skutkový stav veci.

Zo zhodných tvrdení účastníkov konania a z dôkazu, nosiča DVD vyplynulo, že dňa 26.1.2010 bola žalovanou vo vysielacom čase 22.21 hod. odvysielaná relácia Paľba, v ktorej okrem iných bol aj príspevok s názvom „5 žien a DPH".

Nespornou bola skutočnosť, ktorá vyplynula z vyšetrovacieho a trestného spisu XT XX/XX, že žalobkyňa na základe obžaloby Krajského prokurátora v Košiciach zo dňa 27.9.2000 sp. zn. XKv XX/XX bola obžalovaná pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 a § 158 ods. 1 písm. a Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom nadržovania podľa § 166 ods. 1 Tr. zákona a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 1T 29/2000-2043 zo dňa 26.10.2006 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR 3To 1/2007 zo dňa 27.5.2009 bola oslobodená spod obžaloby. V čase odvysielania relácie trestné konanie bolo právoplatne skončené (rozsudok nadobudol právoplatnosť 27.5.2009).

Žalobkyňa vo svojej výpovedi predniesla, že dňa 26.1.2010 pozerala program na Markíze. V tento večer bola odvysielaná relácia Paľba, kde odznel aj príspevok „Päť žien a DPH". Vedela, čo bude nasledovať, čo to znamená a zostala v šoku.

Uviedla, že bola oslobodená spod obžaloby Krajským súdom, ako aj Najvyšším súdom SR, a že televízia Markíza uvedie niektoré veci na pravú mieru, keďže v priebehu trestného konania bol tento prípad aj mediálne rozoberaný. Šokovalo ju, keď hneď úvodom redaktor povedal jej české meno, M.. Z uvedeného je zrejmé, že ide o ňu, pretože na Slovensku veľmi málo osôb má takéto meno. Ďalej bol záber na miesto jej bydliska, B. XX Z. C., kde býva približne 6 rokov, dom nie je jej, avšak všetci, ktorí ju poznajú vedia, že v tomto dome ona býva. Po odvysielaní napr. nevesta L. sa pýtala, čo táto relácia znamenala, pretože nevedela, že ona predtým bola trestne stíhaná. Odpovedala toľko, že nechápe, čo tým Markíza chcela povedať, a že si to nevie vysvetliť.

Šokujúca bola pre ňu aj tá skutočnosť, že ju spojili s p. O., voči ktorému je vedené nejaké trestné stíhanie, ona nemôže za to, akú činnosť jej sused vykonáva.

Nepravdivé je tvrdenie redaktora žalovanej, keď uviedol, že ona navádzala niekoho na nepravdivú výpoveď.

Z dôvodu odvysielania tejto relácie bola zúfalá, zažila poníženie, ktoré spočívalo napr. v tom, že nevesta s celou svojou rodinou o tejto udalosti rozprávali, rozprávali o tom, že bola trestne stíhaná, o čom oni predtým nevedeli. Staršia pani zo susedstva, ktorá len málokedy vychádza z domu, ju stretla na zastávke a pýtala sa jej, či to v televízii ukazovali jej dom a prečo ju spojili s p. Prokopičom, či bola trestne stíhaná. Po tejto udalosti sa snažila nechodiť vonku a vyhýbala sa susedom. V tejto relácii ju spojili s ďalšími vecami, ktoré absolútne nerobila.

Približne po dvoch mesiacoch sa stretla s priateľkou, susedou Ľ. I. a keď ju pozvala na kávu, tak sa divne pozrela na ňu a opýtala sa, či bola trestne stíhaná.

Chcela vyhľadať lekára, psychiatra, avšak s prihliadnutím na dg., ktorú má a potrebu užívať 3 x denne lieky, pričom pri týchto liekoch nesmie užívať antidepresíva, tak psychiatra nevyhľadala.

Z jej rodiny nikto o trestnom stíhaní nevedel. Možno zo strany jej nebohého manžela vedeli o tom manželova sestra a švagor, avšak títo sa o tom nikdy pred ňou nezmieňovali. Celú túto záležitosť sa pred rodinou snažila utajiť, a taktiež pred všetkými.

V profesijnom živote ju konanie žalovanej nezasiahlo, lebo v súčasnej dobe je už na dôchodku. V priebehu vedeného trestného stíhania bola celá táto záležitosť medializovaná, avšak v tom čase bola prepustená z práce, jej manžel ešte žil, takže bola po celú dobu doma, mala oporu v manželovi a nikde nechodila.

Uviedla, že súd ju oslobodil spod obžaloby a Markíza špekuluje a rozoberá veci, ktoré boli predmetom trestného konania.

Uviedla, že najhoršie čo sa môže stať, keď ju niekto, v jej veku zoblečie donaha, dáva pred dav ľudí, stratí kredit, pošpini a označí za megapodvodníčku.

Žalovaná v konaní tvrdila, že všetky údaje, ktoré odzneli v príspevku sú pravdivé, vychádzajú z overeného a pravdivého, dôkazmi podloženého stavu veci v čase vysielania príspevku, v celom odvysielanom príspevku neodznela presná identifikácia žalobkyne, nie je zrejmé kto má byť osobou, ktorej prislúcha nárok domáhať sa ochrany osobnostných práv.

Z odvysielaného príspevku nie je možné jasne, presvedčivo, bez akýchkoľvek pochybností určiť osobu aktívne legitimovanú.

V príspevku neodzneli informácie osobnostného charakteru, na základe ktorých by bolo možné fyzickú osobu jednoznačne a nezameniteľne identifikovať, nebolo zverejnené meno, priezvisko, podobizeň ani ďalšie údaje osobnej povahy.

Predmetom konania je porušenie osobnostných práv žalobkyne a to najmä občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a súkromia, ktorých sa mala dopustiť žalovaná tak, že odvysielala príspevok „5 žien a DPH", v ktorom sa zaoberala údajnou trestnou činnosťou žalobkyne, informovala o jej „kriminálnych aktivitách", konštatovala, že žalobkyňa mala inú obžalovanú osobu navádzať, čo má vypovedať o veci, resp. že sa nemá k ničomu vyjadrovať a to v spojení so záberom zobrazujúcim jej dom, pričom v čase odvysielania príspevku žalobkyňa bola právoplatne oslobodená spod obžaloby.

Pri rozhodovaní v prejednávanej veci sa súd riadil príslušnými ustanoveniami zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov Občianskym zákonníkom, Ústavou Slovenskej republiky najmä čl.19.

V súlade s ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ods. 2 cit. ust., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ods. 3 cit. zák. ust. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 19 ods. 1,2 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Každý má právo na ochranu pred neodôvodneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Obsahom súdnej ochrany sú základné ľudské práva každej fyzickej osoby, teda aj právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, či dobrej povesti. Garancia základných ľudských práv smeruje vždy iba voči neoprávneným zásahom tretích osôb. Nemožno sa domáhať ochrany, ak si tieto zásahy privodí fyzická osoba sama alebo, ak vzniknú v dôsledku jej správania. Realizácia práva na ochranu osobnosti je možná len vtedy, keď niekto iný protiprávne zasiahol do sféry osobnosti človeka, nerešpektoval právo tejto osoby späté s jeho osobnosťou.

Občiansky zákonník v ustanoveniach § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť, a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Predpokladom pre poskytnutie ochrany pred zásahom do práva na ochranu osobnosti je okrem iného aj tá skutočnosť, že zásah bol neoprávnený. Nemožno hovoriť o zásahu tam, kde takýto zásah je v rámci výkonu subjektívneho práva.

Funkciou práva na ochranu osobnosti je zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej individuálnej integrity ako nutnej podmienky jej dôstojnej existencie ako aj jej celkového slobodného rozvoja. Normy Občianskeho práva v tomto prípade rozvíjajú jedno zo základných ľudských práv, ktoré je zakotvené v Ústave Slovenskej republiky i medzinárodných dokumentoch o ochrane ľudských práva základných slobôd.

Súd hodnotil dokazovanie podľa zásad uvedených v ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Žalovaná namietala, že v celom odvysielanom príspevku neodznela presná identifikácia žalobkyne, nie je zrejmé kto má byť osobou, ktorej prislúcha nárok domáhať sa ochrany osobnostných práv. Tvrdí, že z odvysielaného príspevku nie je možné jasne, presvedčivo, bez akýchkoľvek pochybností určiť osobu aktívne legitimovanú. V príspevku neodzneli informácie osobnostného charakteru, na základe ktorých by bolo možné fyzickú osobu jednoznačne a nezameniteľne identifikovať, nebolo zverejnené meno, priezvisko, podobizeň ani ďalšie údaje osobnej povahy.

Súd je toho názoru, že na to, aby fyzická osoba bola dostatočne a nezameniteľne identifikovaná nie je potrebná tzv. priama identifikácia prostredníctvom mena, priezviska, prípadne jej podobizne. Na spoľahlivú identifikáciu môžu byť použité akékoľvek prostriedky, rôzne znaky alebo charakteristiky, ktoré sú pre danú osobu špecifické a charakteristické a ktoré sú spôsobilé identifikovať osobu po fyzickej, fyziologickej, psychickej, mentálnej, ekonomickej, kultúrnej alebo sociálnej stránke, pričom jednotlivé prostriedky môžu byť použité samostatne alebo je použitých viac prostriedkov spoločne.

Z dôkazu, prehrávky CD nosiča vyplynulo, že súbežne odvysielaným zvukovým a obrazovým signálom, žalobkyňa bola nezameniteľne identifikovaná, priamym záberom na dom, v ktorom býva, so súčasným uvedením krstného mena L. a iniciálou T., s komentárom, že ide o daňováčku, už dôchodkyňu a že s p. O. má spoločný plot, ktorý bol P. DÚ IV. a tiež má problém s DPH a stále sedí vo väzbe. Súd na základe vykonaného dôkazu vyhodnotil, že žalobkyňa bola jednoznačne identifikovaná a nezameniteľne označená, pričom všetky uvedené údaje spoločne, umožnili širokému okruhu ľudí spoznať žalobkyňu, či už podľa miesta bydliska (susedia v mieste bydliska) a tí ktorí nevedeli kde žalobkyňa býva, resp. nepoznali jej dom mohli ju identifikovať podľa údajov, že ide o bývalú pracovníčku daňového úradu, už dôchodkyňu a to všetko s uvedením krstného mena L., ktoré skutočne v danej lokalite nie je obvyklé a iniciálou priezviska. Súd je toho názoru, že žalobkyňa bola nezameniteľne identifikovaná, pre široký okruh ľudí.

Z výsluchu svedkýň M. E., Ľ. I., L. E. - U. jednoznačne vyplynulo, že o trestnom stíhaní žalobkyne nevedeli, dozvedeli sa o tom až po odvysielaní relácie, presne vedeli, že ide o žalobkyňu, dom je špecifický a minimálne tí, ktorí žijú na O. musia vedeť, že ide o jej dom.

Súd vyhodnotil, že odvysielanou reláciou žalobkyňa bola presne identifikovaná, bez akýchkoľvek pochybností a možnosti zámeny.

Vykonaným dôkazom, prehrávkou CD nosiča, bolo preukázané, že žalovaný v svojej relácii Paľba, redaktorom V.. C. pod časovým označením 22:24:01 uviedol, že V. Š.. a L. E.. navádzali konateľku A., N. Ď.., čo má vypovedať na polícii, resp., že sa nemá k ničomu vyjadrovať. Ide o jednoznačné, presvedčivé a určité tvrdenie redaktora, že žalobkyňa popísaným spôsobom konala. Tvrdenie redaktora je nepravdivé, pretože v čase odvysielania relácie žalobkyňa bola v trestnom konaní oslobodená spod obžaloby a označené odpočúvanie a záznam telefonických hovorov bol ako dôkaz v trestnom konaní odmietnutý, pretože bol vykonaný v rozpore s Ústavou SR, § 88 TP, čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a nemohol byť v konaní použitý. V trestnom konaní nebola preukázaná hodnovernosť nahrávky ani autenticita, ani ostatné skutočnosti na preukázanie tvrdenej skutkovej podstaty. Z uvedeného je jednoznačné, že odvysielané tvrdenie redaktora je neoverené a nepravdivé a žalobkyňu jednoznačne označuje ako páchateľku tohto trestného činu.

Rovnako tvrdenie žalobkyne, že jej osobnostné práva boli porušené, keď bola spájaná s trestnou činnosťou podvodu pri nelegálnom odpočte DPH je dôvodné, pretože v trestnom konaní bola oslobodená aj z tohto trestného činu. Žalobkyňa bola spojená s trestnou činnosťou suseda, p. O., ktorý bol P. Daňového úradu Košice IV., pričom žalobkyňa nebola v žiadnej spojitosti s konaním suseda p. O..

V tejto súvislosti súd poukazuje na judikatúru R 1Co 15/1997, v ktorom je vyslovená právna veta, že zásah spočívajúci v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V súlade s citovaným judikátom súd poukazuje na tú skutočnosť, že televízia Markíza má širokú sledovanosť a rovnakú popularitu mala aj relácia Paľba. Niet teda pochýb, že odvysielaná reportáž bola sledovaná širokou verejnosťou, nie len rodinou a príbuznými, ale aj ostatnými známymi.

Dôsledky odvysielanej reportáže boli rozsiahleho charakteru, vyvolali záujem širokej verejnosti, o čom svedčí nepriamy dôkaz z diskusie na internetovej stránke www. diskusie.sme.sk. Rovnako to vyplynulo z výpovede svedkov, M. E., ktorá uviedla, že predtým nevedela, že M. bola za niečo trestne stíhaná, keď volala priateľke tá o tom tiež nevedela. Na jar, keď sa stretli so žalobkyňou, vtedy sa jej priateľka opýtala, čo má s tým spoločné. Mala pochybnosti, čo má žalobkyňa spoločné s p. O., uvažovala, prečo im predtým nič nepovedala a zamlčala to. To či žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby alebo odsúdená si svedkyňa nespomínala. Svedkyňa Ľ. I. uviedla, že na O. býva od roku 1972 a pozná tam aj starších ľudí, ktorí ju pristavovali a pýtali sa jej, či je to a pravda a presviedčali ju, že to musí byť pravda, keď to odvysielala televízia a p. O. je v base. Svedkyňa pred reportážou nevedela, že žalobkyňa pracovala na daňovom úrade a že s p. O. bola v jednej skupine. Po odvysielaní relácie žalobkyňa bola depresívna a nešťastná.

Konanie žalovanej spôsobilo z hľadiska intenzity zásahu žalobkyni závažnú ujmu s prihliadnutím, na okolností, za ktorých ku porušeniu došlo (právoplatne oslobodená spod obžaloby). Intenzitu zásahu hodnotil podľa širokej publicity odvysielanej relácie. Pri hodnotení dopadu a dôsledkov, prihliadal na to, že osoby v okolí nehodnotili skutočnosť, že bola oslobodená spod obžaloby, ale že bola trestne stíhaná, že spáchala trestný čin. Celý odvysielaný príspevok diváka k tomu nabáda, keď redaktor uvádza, že „štát funguje ako dojná krava pre organizované tlupy podvodníkov, s ktorými neraz spolupracujú samotní daňováci..."

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa sa opodstatnene domáha ochrany svojich osobnostných práv, do ktorých žalovaná neoprávnene zasiahla odvysielaním predmetného príspevku. Žalovanej v čase odvysielania bolo zrejmé, že žalobkyňa bola právoplatne oslobodená spod obžaloby. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života

a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia a svojho mena. Súd považoval za preukázané, že odvysielanou reportážou a uvedenými tvrdeniami bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne a to nie len formou použitých slovných, výrazových prostriedkov, ale v spojení s vonkajším obrazovým prejavom.

Osobitne významná je otázka pravdivosti tvrdených skutkových okolností. Žalovaná svojim konaním porušila zásadu prezumpcie neviny, keď informovala širokú verejnosť o tvrdených trestných činoch žalobkyne v čase, keď bola právoplatne oslobodená spod obžaloby. Podľa platného právneho poriadku a Ústavy SR (čl. 50 ods. 2) sa každý považuje za nevinného do doby, kým súd právoplatne odsudzujúcim rozsudkom rozhodne o jeho vine. Žalovaná po právoplatnom oslobodení informovala širokú verejnosť o trestnej činnosti žalobkyne.

Žalovaná sa v konaní bránila dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní (telefonickým odpočúvaním), pričom vedela, že tieto dôkazné prostriedky boli z dôvodu ich nezákonnosti v trestnom konaní nepripustené. Je nemožné, aby žalovaná šírila informácie, ktoré prekročili rámec prípustnosti a primeranosti, žalovaná neostala v rovine konštatovania, ako to tvrdil vypočutý svedok, V. C., ale vyhodnotila právoplatne skončené trestné konanie v rozpore s jeho záverom, tak, že redaktor konštatuje, že žalobkyňa „navádzala", „spáchala" trestný čin podvodu v spolupáchateľstve a trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Žalovaná v svojej reportáži svojim hodnotiacim úsudkom vytvorila a verejnosti prezentovala záver o trestnej činnosti žalobkyne. Z výpovede svedkov jednoznačne vyplynulo, že z odvysielanej relácie zistili, žalobkyňa spáchala trestný čin.

Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovanej, že žalobkyňa bola osobou verejného záujmu, pretože bola pracovníčkou daňového úradu. Je nepochybné, žalobkyňa v čase odvysielania relácie nebola osobou verejného záujmu a nebola ňou ani v čase spáchania tvrdeného trestného činu. Ako zamestnankyňa daňového úradu bola štátnym zamestnancom a nie verejne činnou osobou. Súd navyše dodáva, že ani osobám verejne činným, nemožno vo všeobecnosti odňať právo na ochranu osobnosti a poukazuje na uznesenie NS SR 3Cdo 137/2008.

Obrana žalovanej v tomto smere je absolútne nedôvodná a účelová.

Je pravdou, že na žalovanú sa vzťahuje realizácia práva na slobodu prejavu a práva na informácie avšak realizáciou tohto svojho práva nesmie zverejňovať informácie nepravdivé, skresľujúce, neúplné a zavádzajúce. Žalovaná výrazným spôsobom prekročila svoje práva a výrazným spôsobom zasiahla do osobnostných práv žalobkyne. Intenzita tohto zásahu je o to výraznejšia a väčšia že žalobkyňu zasiahla v rodinnom živote, keď sa v najbližšej rodine po odvysielaní reportáže dozvedeli o jej údajnej trestnej činnosti (výpoveď bývalej nevesty žalobkyne), dozvedeli sa o tom jej priatelia a susedia. Žalovaná zasiahla aj do vnútornej integrity žalobkyne, keď žalobkyňa sa po niekoľkoročnom trestnom konaní domnievala, že právoplatným rozsudkom je všetko skončené, odvysielanou reláciou sa musela opätovne k tejto veci vrátiť, čo bezpochyby pôsobilo na jej psychiku. Nie je pritom podstatné, či z uvedeného dôvodu musela vyhľadať lekársku pomoc.

Žalovaný namietal, že žalobkyňa v konaní nežiadala morálne zadosťučinenie, ale priamo žiadala finančnú náhradu. Súd je toho názoru, že akýmkoľvek ospravedlnením by dochádzalo len k opakovanému rozoberaniu daného stavu a žalobkyni by neprinieslo morálnu satisfakciu. Súd je toho názoru, že zásah bol tak intenzívny, že žalobkyni vznikol nárok na finančnú náhradu.

V prejednávanom prípade sa morálna satisfakcia sa javí ako nedostačujúca, a za daných okolností, by žalobkyni mohla spôsobiť ďalšiu traumu a možno aj ujmu, ak by sa opakovane otváral tento prípad a verejnosti opakovane predkladal. Zákon nestanovuje, že podmienkou priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch (§13 ods. 2) je priznanie morálnej satisfakcie, ktorá sa javí ako nepostačujúca (§13 ods. 1) a súčasne nevylučuje ani súbeh morálnej satisfakcie a priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Takýto názor zastáva aj ustálená judikatúra (rozsudok NS SR 1Co 15/1997, uzn. NS SR 3Cdo 137/2008).

Výšku náhrady nemajetkovej ujmy určil podľa intenzity zásahu a dĺžky trvania zásahu. Intenzitu zásahu súd samostatne v odôvodnení rozsudku hodnotil. Dĺžka trvania zásahu sa časovým vyjadrením určiť nedá, pretože s prihliadnutím na skutočnosť, že odvysielanou reláciou sa rodina a priatelia dozvedeli o údajnej trestnej činnosti žalobkyne, je možné, že na

to nikdy nezabudnutú a žalobkyňu budú spájať s tvrdenými informáciami, ktoré sa z relácie dozvedeli a už vôbec nie je možné vyhodnotiť hrubý zásah do vnútornej integrity žalobkyne.

Na základe vykonaného dokazovania, citovaných zákonných ustanovení a uvedených úvah súd vykonaný zásah vyhodnotil, že bol objektívne spôsobilý vyvolať porušenie a ohrozenie osobnostných práv žalobkyne a odvysielanou reláciou a v nej uvedených výrokov žalovaná spochybnila česť žalobkyne, bola znížená jej vážnosť a dôstojnosť v okolí a rodine a rozhodnou mierou bolo zasiahnuté do jej súkromia.

Súd rozhodoval len o náhrade za nemajetkovú ujmy v peniazoch, keďže bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby a jej vážnosť v spoločnosti. Zásah, spočívajúci v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd požadovanú náhradu považoval za dostatočnú a primeranú. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni 30.000,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 966 eura zaplateného 24.5.2010 a trov právneho zastúpenia právnej zástupkyne žalobkyne JUDr. T. P., advokátky.

V zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej „vyhláška") patrí žalobcovi náhrada trov právneho zastupovania nasledovne:

Tarifná hodnota na 1 právny úkon 91,29 eur s DPH 108,64 € za rok 2010

22.4.2010 prevzatie a príprava zastupovania 91,29 €

22.4.2010 návrh na začatie konania 91,29 €

23.11.2010 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

12.11.2010 ďalšia porada s klientom 30,13 €

V súlade s ustanovením § 16 ods. 3 vyhlášky, patrí žalobcovi za každý úkon právnej služby tzv. režijný paušál, a to nasledovne:

Za rok 2010 28,84 eur (4 x 7,21)

Spolu 332,84 eur s DPH 396,07 eur

Tarifná hodnota na 1 právny úkon 91,29 eur s DPH 109,55 € za rok 2011 - 2012

4.2.2011 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

5.4.2011 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

21.6.2011 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

16.9.2011 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

17.1.2012 zastupovanie na pojednávaní 182,58 €

20.1.2012 zastupovanie na pojednávaní 91,29 €

V súlade s ustanovením § 16 ods. 3 vyhlášky, patrí žalobcovi za každý úkon právnej služby tzv. režijný paušál, a to nasledovne:

Za rok 2011, 2012 52,53 eur (4x 7,41+ 3x 7,63)

Spolu 691,56 eur s DPH 829,87 eur

Súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni trovy konania spolu vo výške 2.191,94 eura v súlade s ust. § 151 ods. 8 O. s. p., tak že žalobkyni priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok vo výške 966,00 eur a právnej zástupkyni žalobkyne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.225,94 eura, ktoré žalovaná je povinná zaplatiť na účet č. XXXXXXXX/XXXX, VS 2262210 vedený v SLSP do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa

jeho doručenia na Okresný súd Košice II v dvoch písomných vyhotoveniach a to v súlade s ust. § 205 O. s. p. ods. 1 v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. je potrebné uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Podľa ods. 2 cit. zák. ust. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že podľa písm. a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, podľa písm. b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, podľa písm. c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, podľa písm. d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa písm. e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), podľa písm. f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.